

Петер і червний птах

(уривок-опис)

Ульф Старк

Йти до школи було вже пізно. Я встав, одягнувся, випив молока з бутербродом та шматком шоколадного пудингу, який знайшовся в холодильнику, і подумав, що будь-якої хвилини зможу скочити в ліжко й прикинутися, ніби пролежав цілий день.

Наш невеличкий коричневий будиночок стояв на високому пагорбі і зовні мало відрізнявся від сусідніх будинків. Усі вони такі само малі, дерев’яні, з тісними кімнатками, збудовані на кошти підприємства, де працювали Оскар з Євою. Працювали там усі мешканці нашого маленького фабричного селища, що звалося Гроюнга.

Правда, дехто жив і в кам’яницях. Звісно хто: просторікувати чиновники — в них і заробіток, і клопоть зелені перед будинком були набагато більші.

Коли я вийшов на вулицю, то побачив, що вона неначе вимерла. Вдалині виднілися за селищем фабричні труби, вищі від церковних дзвіниць. Фабрика ще нова й виблискувала голубінню на сонці, тим більше, що стояла вона на березі Блакитного озера, вода в якому теж голуба. Саме там, на фабриці, були зараз усі дорослі.

Правда, не всі. Дехто працював у магазині, дехто в іншому місці, а декотрі й зовсім ніде не працювали. Я подумав, що непогано було б зараз завітати до Крістін. Вона мала свою невеличку пральню та ще й доглядала нашу Лотту, коли Оскар з Євою були на роботі. Вона й мене доглядала, коли я ще не ходив до школи. Вона по-своєму чудова, ця чистьоха Крістін: маленька, худенька й дуже добра, хоч на перший погляд трохи

грубувата й жорстка. Але, поміркувавши трохи, я вирішив до неї не йти, бо тоді Лотта розкаже, що я вставав.

Потім мені в око впав жовтий шкільний парканчик, за яким бігали дітлахи. Ось пролунав дзвінок, і вони почали юрмитися біля вхідних дверей. Той шкільний дзвінок — усе одно, що фабричний гудок. Він спочатку зазиває всередину, а трохи згодом виганяє надвір, дає команду, коли людині працювати, а коли йти відпочивати.

Наше селище розкинулося в долині між двома пагорбами. Один його кінець сягав до Блакитного озера, а другий тонував у густих лісах та зелених луках. Верх одного з пагорбів займали ми, а на другому стояла вілла Блакитного Дядька. Насправді він Бальквіст, а звався Блакитним Дядьком тому, що тримав блакитну фабрику та голубу віллу. Вілла — чималий будиночок, зроблений з гладенького обструганого дерева, з багатьма різьбленими прикрасами. Довкола на великих зелених клаптах трави росли кущі та фруктові дерева. Був тут і крихітний ставок з золотими рибками. А все це обгороджене блакитним дерев'яним парканом.